

[Indenrigsministeren.]

anden Behandling, vil det vise sig, at Lovforslaget er blevet væsentligt forringet, hvilket er Takken for, at vi har Hr. Dahlgaard boende herude. Hvilken Arrogance! Det ærede Medlem føler sig aabenbart som en Slags Patron i Gentofte, der velvilligst giver andre Tilladelse til at bo i den paagældende Kommune.

I det hele taget, hvilken Tankegang er det, der ligger bag en saadan Udtalelse! Kunde man tænke sig, at jeg skulde fravige, hvad jeg finder rigtigt, eller hvad jeg mener det er min Pligt at forelægge i min nuværende Stilling, fordi jeg bor i den paagældende Kommune, maaske ud fra egen Interesse, maaske ud fra det ærede Medlems Interesse? Det ærede Medlem tvinger bogstaveligt talt det ærede Medlems Modstandere til at spørge sig selv, hvilke Motiver der ligger bag det ærede Medlems egen Stilling. Derfor henstiller jeg, om ikke den Slags Udtalelser kunde udgaa af Debatten angaaende Udligningen.

Naar det ærede Medlem Hr. Drachmann i denne Forbindelse taler om, at den Forskel i Skat, der er, allerede er kapitaliseret, tror det ærede Medlem mon saa selv paa det? Tror det ærede Medlem selv, at Forskellen i Skat for den Mand, der har 200 000 Kr. og skulde betale 39 000 Kr. i Skat i København, men betaler 15 000—16 000 Kr. i Gentofte, er kapitaliseret, saa han har saa meget forøgede Udgifter ved at bo i Gentofte? Nej, nu maa det ærede Medlem ikke gøre sig mindre begavet, end jeg ved, det ærede Medlem er.

Ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, tillader jeg mig atter at anbefale at stemme for Flertallets Ændringsforslag og imod Mindretalletenes.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Det foreliggende Lovforslag er efter min Opfattelse — det ærede Medlem Hr. Drachmann var for øvrigt ogsaa inde derpaa — stort set blot en Strid om de samfundsskabte Grundværdier, en Strid om, hvorvidt disse fortsat skal tilfalde Grundejerne i Gentofte, eller om de skal overflyttes til Grundejerne i København. Det naturlige var, at man i Stedet for at strides om, hvilken af disse Grupper der skal have de samfundsskabte Grundværdier, inddrog dem til den rette Ejer. Vi for vort Vedkommende vil ikke deltage i Afstemningen, vi mener, at man burde

gøre det eneste rigtige: inddrage disse Værdier i Fællesskabet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Drachmann har Ordet for en kort Bemærkning.

Drachmann: Den højtærede Indenrigsminister omtalte min Arrogance og mente, at han havde forsømt at søge min Tilladelse til at bo derude. Jeg vil gerne sige, at saa har jeg glemt at søge den højtærede Indenrigsministers Tilladelse til at blive valgt som Rigsdagsmand for Gentofte Kommune; det er i den Egenskab, jeg har tilladt mig at udtale mig og ogsaa fortsat vil gøre det.

Pürschel: Vi har nu hørt saa megen Sagkundskab tale om dette Lovforslag, og nu vil jeg gerne tillade mig at gøre et Par ganske jævne Betragtninger gældende. Min jævne Betragtning er da den, at dette Lovforslag er et Led i en Bestræbelse fra Regeringens Side for at mobilisere Skattereserver til Brug for fortsat socialdemokratisk-radikal Stemmekøbspolitik, og det er for saa vidt interessants, som en Betragtning af Historien viser, at henimod demagogiske Forfaldsperioders Slutning optræder den Slags Fænomener altid, der viser de siddende Regeringer altid en uhyre Opfindsomhed i Retning af at jage Skatteydere. Og hvis man har Lov til at tro, at Historien gentager sig — og det gør den jo saa tit —, saa har man ogsaa Lov til i dette Lovforslag at se et Tegn paa, at man nærmer sig Begyndelsen til Enden, og derfor hilser jeg det for saa vidt med Tilfredshed; Regeringen saver i Virkeligheden her paa den Gren, hvorpaa den selv sidder.

Til det ærede Medlem Hr. S. Munk vil jeg gerne sige, at det interesserede mig at se ham optræde i den Rolle, som ellers er den højtærede Indenrigsministers, naar han taler om disse Emner, nemlig med en Kærlighedserklæring til Retfærdighedens Gudinde. Hun skulde jo særlig dyrkes derigenem, at man saa at sige ubeset tog det sagkyndige Udvalgs Forslag. (Afbrudelse: Ikke ubeset). Nej, ikke ubeskaaret og ikke uændret; det var jo netop det, der var det interessante ved det, at naar man saa kom et lille Stykke hen i det, var Respekten for Sagkundskaben ikke større, end at man paa et ganske afgørende Punkt lavede det om efter eget Behag. Men saa skal man ogsaa være lidt forsigtig med at bedyre sin Respekt for Sagkundskaben, for ellers sidder Folk og faar saadan en